

THIBETAANSCH E ROLPRENTEN

DOOR J. L. J. F. EZERMAN

(Slot)

DE Thibetanen zijn ook nu nog een woest, onbeschaafd volkje en in de lang vervlogen tijden, waarvan hier sprake is, zullen zij niet zachter van inborst en zeden geweest zijn. Hun godsdienst, Pönisme of Bon genaamd, was een wreede eeredienst met bloedig ritueel en menschenoffers. Het is dus begrijpelijk, dat het Boeddhisme slechts langzaam ingang vond. Ik zal u niet vermoeien met de gedétailleerde geschiedenis van zijn opkomst of met een opsomming van de ons zoo vreemde Thibetaansche namen. De eene koning bevorderde de leer, zijn opvolger bestreed haar, een derde liet haar weer toe. Ten slotte wist zij zich toch, zij het dan ook in zeer eigenaardige vormen, te handhaven. Als voorgangers traden aanvankelijk Indische priesters op, die door de vorsten ontboden werden. Een der eersten onder hen was de beroemde of beruchte Padmasambhava, wiens beeltenis gij op de eerste illustratie bij dit artikel aantreft. Dat is te zeggen, dat de statige figuur in het midden naar alle waarschijnlijkheid hem moet voorstellen. Zooals hij daar, omringd door aanbiddende priesters en demonen, op den rijk versierden leeuwentroon is gezeten — met een loupe zijn in de vakken van het voetstuk twee gestyleerde leeuwjes te zien — krijgt men een heel anderen indruk van hem, dan wanneer men zijn poëtische levensbeschrijving, de Padmasambhava Than Yig, een gedicht in 108 zangen, leest. Uitvoerig wordt daarin beschreven, hoe een blinde koning van Udyana, van ouds het land der tovenaars, zijn eenigen zoon door den dood verliest, terwijl tegelijkertijd zijn land door hongersnood en armoede bezocht wordt. In dezen nood roept hij de Boeddha's aan en Amitâbha — een der Dhyâni-Boeddha's, die met zijn zoon, den Bodhisattva Avalokiteçvara, speciaal in Thibet ver-eerd wordt — verhoort zijn smeeken. Een roode lichtstraal valt uit den hooge op het heilige lotus-meer Danakoça. In een droom wordt den koning bevolen, daarheen te gaan, waar hij zijn gezicht zal terug krijgen. Als hij er den volgenden morgen komt, ziet hij in de kelk van een pas ontloken, schitterend stralende bloem een knaapje zitten, dat een scepter in de hand houdt. Dâkinî's — wonderlijke vrouwengestalten, die op echt Tantrische wijze nu eens als furiën, dan weer in engelengedaante optreden — begroeten het wonder met den volgenden lofzang, dien ik naar de Fransche vertaling van G. C. Toussaint overzet.

„VAN DEN KELK DER BLOEM UDUMBARA”.

„Hûm!”

„Op den stengel en in den kelk van de wonderbare lotus,
„Van de schitterend onbevleete, zeer reine Dharmahâtoe,